

לפרק את יולית? פשוט!

נזם באף חזיר

מצב זה היה דרוש דווקא כדי לקיים את חוקי החסינות. החוק דרוש, כדי למנוע את הפעלת חוקי התנועה למטרות פוליטיות. אין זו אפשרות חסרת-שחר. אני עצמי נפילתי פעם קורבן לקצין-מישטרה, שמתחתי עליו ביקורת. הוא הורה לשוטרו לשוט לי ד"ח מדי לילה, כאשר הניתי ליד ביתי, במקום שכל השכנים נהגו לחנות בו. (זה היה לפני שהעירייה הנפיקה לכל השכנים, וגם ליה, תונית-חניה ברחוב מגוריני.)

כאשר הצביעה הכנסת בשבוע שעבר כפי שהצביעה, בהצבעה שבה התחרו הצביעות והשערוריה, הובאה החסינות עד כדי אבסורד, שפירושו הפקרות. נותר מצב בלתי-נסבל, הזועק לשינוי חוקי-החסינות.

אני מתנגד לשינוי זה, גם עכשיו. החסינות היא חומה. מי שמוציא ממנה לבנה אחת, מסכן את המיבנה כולו. אך כדי למנוע את שינוי החוק, יש לשנות את מינהגי הכנסת. ח"כ הממשלה בעבירת תנועה צריך תמיד לתבוע את הסרת חסינותו, ולא רק מן השפה ולחוק. הוא צריך לדאוג לכך שסיעתו תצביע בעד הסרת-החסינות, וכי החסינות אכן תוסר. בדרך-החוק התנועה שלו עליו לטפל כמו כל אורח אחר.

החסינות לא נוצרה כדי להעניק לח"כים מעמד של מורמים מעם, אלא כדי לאפשר להם לפעול בלי פחד. כאשר היא הופכת אדרת של צביעות והתחסדות, לכיסוי מערומיה של כנסת ולבית-נפש, היא מסכנת את עצמה, את הכנסת ואת הדמוקרטיה כולה.

שינוי החוק לא ישנה הרבה. מה שדרוש הוא שינוי הרכבה של הכנסת עצמה. דרושים חברי-כנסת מסוג אחר. ורק הבחורים יכולים להביא לכך.

החסינות, כמו האצילות, מחייבת. אחרת היא הופכת נזם באף חזיר.

מין ואופי

נודמן לי השבוע לשוחח קצת עם יהושע סובול, המחזאי, העוסק עתה במחזה אוטו וייניגר. בנעורי התרשמתי מאוד מגאונותו של צעיר יהודי תימחוני זה, שהתאבד בזיונה בגיל 23. תישוע חודשים לפני מותו של הרצל, אחרי שכתב יצירה מנומנטלית בשם מין ואופי. זהו ספר אנטישני ואנטי-שמי. עלי-פיו, כל הטוב בעולם הוא גברי, וכל הרע נשי. יש עמים גבריים נהדרים, כמו הגרמנים, ויש עמים נשיים נחותים, כמו הבריטים. הסינים והיהודים. כל זה הוסבר בהרחבה בצורה מבריקה.

וייניגר היה תוצר של עיר מיוחדת בתקופה מיוחדת: וינה של סוף המאה שעברה, בירת הקיסרות האוסטרית-הונגרית השוקעת, שבה פרחו התרבות ככל שגברה אוירת התנוונות ודימומים. בקילומטר מרובע אחד צמחו יהודי גאונים רבים, כמו שקרה בתקופות אחרות בירושלים, באתונה, בפירנצה, בפאריס. הוגי-דיעות, סופי-ריים, ציירים ומדענים נפגשו בסמיטות הצרות, מבלי לדעת שהם ישנו את פני העולם, איש-איש על-פי דרכו. מה היתה השפעת האווירה הרוחנית הזאת על הציונות ההרצלית — ועל הרצל עצמו? לפני שהיה לציוני, דגל הרצל בהתנצרות המוגנית של היהודים ובהתבוללות טוטאלית. הוא בז ליהודים מעומק ליבו. העומדים הראי-שונים של סיפורו הציוני, אלט-נוינד, יכלו להיכתב על-ידי כל אנטישמי מן המניין, או היום. כל היהודים המופיעים בהם הם קאריקטורות אנטישמיות המהלכו על שתיים, באוסטריה של אז. יהודי מיוחד-אירופה עמדו בתחתית הסולם, והגרמנים בראשו. הרצל, היהודי ההונגרי, העריך כל דבר גרמני: את הלשון, התרבות, האצולה, כמנהיג ציוני חירור על פנייה של אצילים גרמניים — החל בקיסר, הגרמני, שהיה באופן קטן מגד, וכלה באצילים מסוג א. איזלא-ליים גרמניים ומושגים גרמניים (ובכללם המוסיקה של ריכארד ואגנר) השפיעו עליו עמוקות, ועזרו לעצב את האידיאל הציוני כפי שנוסח על-ידו. הוא רצה ליצור עם חדש, "היור" דים חדשים, לפי הדגם האירופי המובהק ביותר. הוא לא נשאר יחידי בגישתו. זאב ז'בוטינסקי, שחונך ברוסיה ובאיטליה, לא השתגע אחרי הגרמנים. האידיאל שלו היה בריטי, והוא רצה ליצור עם חדש מסוגלמני בעלי "הדר". דויד בן-גוריון שאף לעם חדש אחר. אך גם הוא — כפי שמוכר לנו ישעיהו ליבוביץ שוב ושוב — שנה את היהדות. בספרו כתב וייניגר כי בסופו של דבר היהדות תבלע את הציונות, או שהציונות תבלע את היהדות. היו אלה מילים נבואיות.

הרצל

עתה עדים אנחנו להסתערות של היהדות על אחרוני המעוזים של הציונות שהיתה, השומר הצעיר רוצה להכניס את היהדות לקיבוץ, ומערכות החינוך בישראל השתעבדו לה מזמן. אילו חזר אלינו, היה הרצל מדועע. אך וייניגר היה, בוודאי, נהנה. הרי ניבא זאת מראש.

זהו תהליך עגום, שההיסטוריה ראתה אותו פעמים הרבה. החרות מובילה להפקרות. ההפקרות מולידה אנארכיה. האנארכיה זועקת לרודנות. חרות של ממש היא אחרת-האומה לאחריות. מי שרוצה לשמור על החרות, הייב לנהוג בה באחריות. ההפקרות היא האויבת הגדולה ביותר. ואם זה נכון לגבי הציבור, המצווה לשמור על החוק, הרי זה נכון שיבעתים לגבי המחוקקים עצמם. החסינות הפרלמנטרית היא אחד הישגים המובהקים ביותר של הדמוקרטיה הישראלית. בעליה ראו לפנייהם את דויד בן-גוריון, בעל הנטיות המסוכנות של שליט יחיד, שלא היסס להשתמש במישטרה ובכריזמה-הביטחון לצרכיו האישיים והמפלגתיים. הם ידעו שהמישטח הפרלמנטרי בישראל עומד על כרעית-הנגולה, כי אין אצלנו מסורת דמוקרטית בעלת-שורשים. לכן עמדו על חיקת חוקי-החסינות קיצוני ביותר.

מאז לא קם שליטיחיד חזק בישראל, ועל כן נוצרה האשליה כאילו הייתה הדמוקרטיה הליברלית שורשים עמוקים. עד שבא מנחם בגין, ולא בגין של תקופת-הכהונה הראשונה, אלא של התקופה השנייה. ומעל לכתפו הימנית מציץ אריק שרון.

החסינות לא הפכה מיותרת. היא דרושה כיום כמו

ביומה הראשון, ומחר היא עלולה להיות דרושה עוד יותר. יש לשמור עליה מכל מישמר. אך אויביה הגדולים ביותר הם חברי-הכנסת עצמם. מה שקרה בשבוע שעבר אינו רק בושה וחרפה. האקט הזה הוא סטירת-לחי לעיקרון החסינות. החסינות, במידה שאינה חלה על מעשים שנעשו תוך מילוי התפקיד הפרלמנטרי, פירושה רק זה: שאין להעמיד ח"כ לדין אלא אחרי שהכנסת סירה את חסינותו. אך זהו רק חציו של עיקרון. החצי השני, שאינו כתוב בחוק, אך הבורר לחלוטין, הוא זה: הכנסת חסיר תמיד את חסינותו של ח"כ, המואשם בכל עבירה שהיא, אם אין חשש מוצדק לכך שהאשמה היא פרי של עלילה פוליטית.

כך זה היה מובן תמיד. מעולם לא התנגד ח"כ להסרת חסינותו, ומעולם לא נמנעה הכנסת מלהצביע בעד הסרת החסינות. החסינות היא אוצר השומר לשעת-חירום, נר-חנוכה שאין משתמשים בו אלא ברגעים של פיקוח-נפש. כל זה היה נכון עד לכנסת התשיעית, כאשר החלה ההתפללות (אם מותר לגזור מילה זו מלשון פלילים) של הכנסת. בחירתו של שמואל פלאטו-שרון יצרה אוירה חדשה. פלאטו נשפט בצרפת. שמואל רכטמן נשפט בארץ. בניו של ג'אבר מעדי האשמו ברצח קרומי. לשיא הגיעו הדברים בפרשת ארן-אבו-חצירא. הברורים בוועדת-הכנסת היו בבחינת חרפה לכנסת, ועדה פוליטיקאים הפכה ג'ר הבסוף את עצמה לבית-מישפט של חברים. כאשר הוסרה לכסוף חסינותו של השר, שוב לא היתה החסינות מה שהיתה קודם לכן.

הכנסת העשירית פלילת אף מקודמתה. נגד חציית תריסר מחבריה, לפחות, מתנהלת חקירה מישטרית. על עבירות שיש עימן קלון. אבו-חצירא. העומד במישפט, הוא אבו-חצירא של שילטון הקואליציה, ועכשיו באה פרשת עבירות-התנועה.

פרשת נדמה כי סוגיה זו חוסלה מזמן. פעם היו מעבירים את דו"ח-התנהיגה אוטומטית לקצין-הכנסת. שהיה מבטל אותם. בכנסת התשיעית הוחלט באופן בלתי-רשמי לבטל נוהג זה, וכל אחד מחבריה דאג לדו"חותיו בעצמו. כך עשיתי גם אני, בשנתיים שכיחנת בכנסת זו. לגבי עבירות, תנועה חמורות יותר היה ברור כי החסינות תוסר, ושחברי-הכנסת המואשם עצמו ימהר לבקש זאת, שמא תפגע בו העין הרעה של העיתונות.

ליד שולחן הכסית נולד רעיון גאונות. איך לפנות את הציוד מחבלי-מית, הרף התנגדות הקנאים ו/או הסחטנים?

תפרסמו מזה. מלתי-ישראל מודעה בוז הלשון: בשעה 8 בבוקר ביום ב' הבא, האחד בפברואר 1982, יום כרויכך לפי החודש העברי (מי יודע?). תיפתח עונת פירוק-הציוד בחבלי-מית. כל ישראל יראי לבוא לשם ולפרק כל מה שיעלה על דעתו, בתנאי שיקח את הציוד מן האיוור מיד. ציוד זה, וכל ארזה ישראלית זכאי לקחת את חלקו בחזרה בדרך זו, אם ירצה בכך. לא יהיה צורך בצה"ל, במישטרה, ביהודים-יוריס-על-יהודים.

כנחיל אדיר של ארבה, יירו מאות-אלפי ישראלים על ימית העיר ובנותיה. תוך שעות מעטות לא תישאר שם אבן על גבי אבן, לא ישרד לפליטה מטר של צינור, מיבנה של חממה, עגבניה בערוגה. למחרת היום יתקשה אדם להאמין שאיפעם עמד פה משהו. עוצרי-הנסיגה יתנגדו? הגל האדיר ישטוף אותם, כאילו היו תלולית של חול.

אין כוח בעולם המסוגל לעמוד מול מאה אלף ישראלים שהריחו ריח של שלל, שידעו כי אפשר לקבל משהו תמורת לא כלום.

נכון, מדינת-ישראל תפסיד את תמורת הציוד. אך היא תמנע מילחמת-אחים, שבה עלול הציוד להיהרס במילא. ולא יהיה לה לאחרי-מכן דין-דברים עם המצרים. אז בהצלחה!

נוגן הדמוקרטיה

הכל עוסקים עתה בתסריטים אפשריים של חודש אפריל. גם אני.

אחד התסריטים הוא שתפרוץ מילחמת-אחים, ושהודים יירו ביהודים. (מישהו התלוצץ שניתן למנוע זאת, אם ישלחו את הדרוזים של מישר-הגבול מרמאלה ומטייבה לימית. אז יירו יהודים בדרוזים, ודרוזים ביהודים, והחרפה תימנע.)

אם יישפך דם יהודי, יתפטר מנחם בגין, כמובטח. ייווצר משבר הרה-אסון, הממסד הפוליטי יחפש מישהו שייטול לידיו את השלטון.

ושיהיה מסוגל לתת את פקודת-האש הדרושה. יהיה רק איש אחד המסוגל לכך, מפני שהוא מסוגל לכל. אריק שרון לא יחסס להפעיל את צה"ל באופן מאסיווי לסילוק המתנחלים ודידיהם, שירמנו בהמוני-הם אל ימית הנצורה. הוא יהיה מוכן בהחלט לשלם מחיר זה — תמורת ה-שילטון העליון.

שרון

(שארל דה-גול, להבדיל, הגיע לשילטון בצרפת כא-שר היה צורך לפנות את אלג'יריה ולסלק משם מילי יון מתנחלים צרפתיים, ש-סירבו להיכנע. דה-גול בא, פעל נגד המתנחלים על-פי העיקרון של "בתחבולות תעשה מילחמה", סילק את כולם מאלג'יריה, ונשאר בחיים כאשר ניסו לרצחו נפש. ראה יום החר.)

כך יגיע אריק שרון לשילטון המיוחד, כמושע הדמוקרטיה וכמגן שילטון-החוק.

זה מוכר לי ספר נהדר שוקראתיו לפני הרבה שנים — בית-הספר לדיקטטורים מאת איגנציו סילונה, הסופר האנטי-פאשיסטי האיטלקי תיאר בו, בצורה הומוריסטית, את העצות שמקבל מנהיג אמריקאי, המבקש להיות לדיקטטור בארצו. מפי מוחתה אירופי.

בין השאר מציע המומחה לדיקטטור-בדרך כמה דרכים לביצוע ההפיכה. למשל: סוכניו יגנבו את אפרו של החייל האלמוני בחושינגטון, המנהיג יגלה את האפר אישם במערב הפרוע. הוא יקרא להמוני חסידיו בכל רחבי ארצות-הברית להשתתף במצעד אדיר לוושינגטון, כדי להחזיר באופן חגיגי את האפר המקודש למקומו. המצעד יפיל את השילטון ויכונן את הדיקטטורה, כמו "המצעד לרומא" של בניטו מוסוליני בשעתו.

או: אלמונים יפוצצו את פסל-החרות הענקי במבואות ניו-יורק, הדיקטטור-בדרך יחולל הפיכה, כדי לשים קץ להפקרות ולהעניש את חובלי-הבלעל, אויבי החרות והדמוקרטיה. לשם כך יש, כמובן, צורך בדיקטטורה. הדיקטטור יבנה מחדש את פסל-החרות, וינפיק בול-דואר שבו יגדיר את עצמו כ"מגן החרות".

כל זה על דרך ההגומה. כמובן, אריק אינו דיקטטור. הוא רק רוצה להיות ראשי-הממשלה. לשם כך אין צורך "להקיף את מישרד ראשי-הממשלה בטנקים", כפי שניבא מנחם בגין, כשסירב למסור לו את תפקיד שהיבטיחון. די בהתקוממות המורה בימית, ובכנינתו של אריק להפעיל את צה"ל לשם שמירה על הדמוקרטיה, החרות, החוק והשלום. ומי יכול להתנגד לכך?